

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 5

Preu: 25 cèntims

La desfeta de l'Esquerra

Tota la premsa comenta amb alt elogi el civisme unànime dels ciutadans de Catalunya, que varen saber complir llur deure i no es deixaren dominar per la passió, i això féu que en tot Catalunya no passés cap incident que es pugui titllar de greu. El dia 19, data alentorn de la qual s'hi faran variats comentaris de caires diferents, passà el que tenia de passar, i és que les grans masses de ciutadans de totes les contrades de Catalunya es sapigueren imposar al «feixisme», que l'Esquerra en diu «democràcia», i s'ha vist derrotat, aquest partit, en les poblacions que eren el seu baluard més ferm, com són les comarques de Lleida i de Tarragona. En aquesta darrera la derrota fou grandiosa, puix que és on predicaren més promences als treballadors de la terra; però tot i això, ha estat derrotada l'Esquerra, perquè ja n'estaven cansats de tantes «promences» i donaren llur vot als homes de «Lliga Catalana». A Barcelona-ciutat, també han donat els seus ciutadans el «referendum»; també han dit els obrers, els menestrals, els pobres i els rics, que ja estan cansats d'«oferiments» i el que volen és pau i treball, i d'una manera ferma també ha estat derrotada la candidatura de l'Esquerra.

Això que ha passat, no és res que ja a la bestreta no fos vist. La desfeta de l'Esquerra, ja feia dies que es veia venir, i quan a Catalunya li ha arribat l'hora de dir el seu parer l'ha dit d'una manera que no hi ha dubtes tal com ho ha fet, i això ho han demostrat els resultats tan esclatants i notoris com són els obtinguts per «Lliga Catalana» a tot arreu.

Molt bé deia Rovira i Virgili, des de «La Humanitat», que calia «renunciar a certs mètodes de combat massa emprats fins a vui», i això és la realitat. La desfeta de l'Esquerra ha estat el fruit que sembla en les seves darreres actuacions. Ja sigui a la ciutat, ja als pobles i a les valls, no ha sabut imposar-se enfront d'aquesta gent indocumentada, d'aquests arrivistes, d'aquests catalans que el 14 d'abril estaven a casa i en deien mil pestes de l'Esquerra, i ara, quan tothom ha vist els procedirs de l'Esquerra se n'han apartat i han fet el crit d'alerta, que no foren escoltats, però els fets han donat la raó a ells. Altres senyors, per l'egoisme de «manar», tampoc no han obrat amb seny, i són els que han tirat el partit a la deriva. No han sabut, els directores de l'Esquerra, llançar el «llastre» al fons del mar; no han volgut o no han sabut veure que aquests senyors amb

les seves campanyes personalíssimes, d'home contra home, han deixat en oblit el que més interessava als pobles i a Catalunya, que és administració, pau i progrés i no aquestes disbauxes que aquests incapacitats, amb la capa de l'amistat, han abusat, i després hem vist amb vergonya els fets repugnants com la venda d'empleus i de credencials, l'afer Torner, i tants i tants d'altres, en el curt espai de dos anys i mig, que han malversat els cabals i interessos de tots nosaltres, i com també s'han jugat el prestigi del seu partit, que ara ha estat derrotat moralment i materialment.

Aquests ciutadans que amb el nostre vot pogueren anar a ocupar un lloc en les darreres Corts Constituents, tampoc no varen saber aprofitar-se de les circumstàncies del moment, quan la nostra minoria feia la balança, i gràcies als vots dels nostres diputats el Govern se sostenia i no era derrotat; no feren res a profit del nostre Estatut, res que fos obra positiva, perquè ara tenim solament la lletra i ens falta el principal, que són els cabals per a poder-lo implantar. Ara serà vertadera la lluita per l'Estatut, puix hi ha una gran diferència de tenir l'ajut d'una minoria de diputats, o haver de lluitar, com ara, contra aquesta majoria. Per això, quan veig a la premsa de l'Esquerra els seus articles, les llàgrimes em vénen als ulls, perquè penso: no és hora de dividir-nos els catalans, sinó al contrari, de donar-nos les mans per a poguer sortir-ne amb la victòria i sembrar per totes les contrades de Catalunya la bandera de la pau i el treball, que és el seu baluard més ferm, i no les vagues i rencors d'ideologies polítiques, en uns moments tan greus com aquests per l'Estatut de Catalunya.

Es hora, ara, de donar-nos les mans, tots els vertaders catalans, i fer com amb la dansa més bella de les que es fan i es desfan, per a portar la tranquil·litat al poble català, als seus ciutadans, a tots els seus estaments.

L'Esquerra el dia 19 va collir l'anyada que amb les seves actuacions sembla arreu de Catalunya, i com que la llavor fou corcada i migrada, també la collita del dia 19 fou corcada i migrada arreu de Catalunya; però un altre partit es cuidà de sembrar-la també, i fou amb llavor sana i abundosa, i, com és natural, els seus fruits han estat sans i abundosos, i això ha fet el partit de «Lliga Catalana» que ha collit els seus fruits d'aquesta sembrada, que ha estat el partit que arreu de Catalunya ha tingut el nombre més gran de Diputats a les Corts Constituents de la República.

KOPA

Després de la campanya electoral

Em pregunto jo en quina categoria tindran, els ciutadans d'aquestes valls del Mogent, aquells senyors que en la darrera campanya electoral anaren oferint porta per porta, totes aquelles «fantasies orientals». Perquè ja és el «no va más» dels oferiments i dels cinismes prometre a canvi del vot per a cert partit polític, com per exemple dir que si guanyaven els «seus» «no tindrien d'anar els minyons a fer el servei militar», com altres mil oferiments per l'estil.

Pregunto jo a aquests senyors on ho han llegit això. Jo crec que això ho hauran llegit en alguna rondalla, però mai en la nostra Constitució, codi suprem de totes les lleis de la nostra regió, ni tampoc en els celebres principis «bàsics», democràtics, justiciers, lliures, etc. etc. Perquè, la veritat, seria una gran nova això, i seria un benefici molt gran per als minyons de Catalunya. Però els fets han donat la solució d'aquests «oferiments»; i no solament en aquesta població de La Roca, sinó arreu de Catalunya, el poble ha dit que ja està cansat de xerraires i que vol homes que facin una Catalunya no amb ciutadans de dues classes, sinó d'una sola, amb unió de tots els altres germans de la península ibèrica, i fer una Catalunya ben rica i plena, i no una Catalunya en què solament hi puguin viure aquells que són de cert partit polític, que renegaven dels monopolis i ara ells volien monopolitzar el més sagrat i viu que podem tenir, que és la concòrdia de tots els catalans.

La lliçó del dia 19 ha estat, sí, molt greu, molt forta; però convenia. Perquè d'aquesta manera ara es deixaran de certs procediments vergonyosos per altres mitjans. Però el poble ja els coneix a ells i els seus esplèndids «oferiments». Hauria estat més profitós per a ells, que haguessin ofert pau i treball, que és això el que enlaira els pobles, i no aquesta política que vol dividir els germans de la terra catalana.

Ki i Ko

Per causes imprevistes no ha estat possible donar caràcter d'extraordinari a aquest número de LA VALL DEL MOGENT